

INTRO

สภาวะการณ์ หมายถึง เหตุการณ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ
ซึ่งเป็นเรื่องยากต่อการขัดขวางเพื่อไม่ให้มันเกิดขึ้น
และคงไม่ต่างอะไรกับความรัก
ที่แม้จะควบคุมให้ได้อย่างไรก็ไม่อาจฝืนความรู้สึกของหัวใจได้อยู่ดี

เด็กหนุ่มในชุดนักศึกษายืนอยู่บนลานกว้างอย่างแคว้ง-
คว้าง ในมือถือกล่องสีน้ำเงินเข้มขนาดย่อมที่ตีตราเยื่อหุ้มเครื่อง
ประดับแบรנדดังเอาไว้อยู่ ท่ามกลางอาคารสูงหลายชั้นที่ตั้งโอบ
ล้อมอยู่บนพื้นที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ คล้ายจะทำให้
เขาดูตัวหดเล็กลงเรื่อย ๆ ในยามมองภาพนักศึกษาชายคู่หนึ่งที่ยืน
อยู่ตรงหน้าในระยะห่างเพียงไม่กี่เมตร

อาจดูเหมือนไกลในความรู้สึกคนถูกมอง ทว่าสำหรับเจ้าของ
ดวงตากลมโตคู่นี้กลับรู้สึกเหมือนคนทั้งคู่อยู่ใกล้เพียงเอื้อมถึง ใกล้
จนมองเห็นริมฝีปากได้รูปที่เขาเลิกชอบ โดยไม่เคยคิดเฉลียวใจมา

ก่อนเลยว่าผู้เป็นเจ้าของไม่ได้ใช้สัมผัสเขาเพียงคนเดียว

ปรณกรยิ้มหยัน เป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์ที่เขาไม่เห็นหน้าอีกฝ่าย มีเพียงข้อความตอบรับสั้น ๆ ประโยครูปแบบเดิม ๆ ที่มาพร้อมเหตุผลว่าไม่ว่าง อย่างที่ตัวเขาได้แต่ยอมรับด้วยความเข้าใจ ทว่าด้วยเหตุที่วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของใครคนนั้น และเขาก็ชื่อของขวัญซึ่งอยู่ในมือเอาไว้ตั้งแต่เดือนก่อนตอนที่ความสัมพันธ์ดูเหมือนจะเป็นรูปเป็นร่างมากกว่านี้ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็ไม่อาจปฏิเสธว่าสถานะมากที่สุดซึ่งพวกเขาตกลงมอบให้กันยังเป็นได้เพียง...คนคุย

แม้จะเตรียมใจมาบ้างแล้วกับตอนจบของเรื่อง ทว่าพอถึงเวลาจริงเขาก็กลับรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เข้มแข็งพอที่จะมองภาพใครคนนั้นยื่นมือจับกับใครอีกคนต่อหน้าได้ ดวงตากลมโตที่มองอยู่ไร้แววเครียดซึ่งอย่างที่ควรเป็น มีเพียงร่องรอยความบอบช้ำจากการเพียรพยายามข่มกลั้นหยดน้ำตาเอาไว้เต็มที่ ปลายจมูกที่แดงเรื่อหือ้อตาลายเมื่อต้องฝืนกลืนก้อนสะอื้นลงคอไปด้วยความยากลำบาก

“ป็น!” เจ้าของร่างสูงที่ผละออกจากร่างเพรียวของเด็กหนุ่ม นักศึกษาอีกคนเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าทั้งคู่ไม่ได้อยู่ตามลำพังอย่างที่คิด

“มันหมายความว่ายังไงเหอ...พีน่าน” ปรณกรอยากจะกัดปากตัวเองที่หลุดคำถามงี่เง่าเช่นนั้นออกไป ด้วยสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็บอกไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าอะไรเป็นอะไร แต่เขาก็ยังคาดหวังว่าจะได้ฟังคำแก้ตัวที่ตนอาจจะนึกเชื่อในทันทีเลยก็ได้

“พีนอกให้รอที่คณะไม่ใช่เหอ เสร็จธุระแล้วจะไปหา” น่านฟ้า

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่สี่โยนความผิดให้คนที่ไม่ทำตามคำบอก มองคนตัวเล็กกว่าตนอยู่สองคืบด้วยแววตาผิดหวัง ‘ผิดหวัง?’

ปรรณกรแค้นหัวเราะ ต้องเป็นเขาหรือเปล่าที่ควรรู้สึกเช่นนั้น

“กลับไปรอที่คณะก่อน” นานฟ้ายิ้มคำเดิมหน้าตาเฉย แต่เมื่อเห็นคนตัวเล็กไม่มีทีท่าว่าจะขยับตัว จึงเอ่ยถึงบทสนทนาที่อีกฝ่ายบอกกันไว้ตอนโทร. คุยเมื่อวันก่อนขึ้นมาอีก “บันบอกว่ามีของขวัญวันเกิดจะให้พี่ไม่ใช่หรอ”

“คงจะไม่จำเป็นแล้วมั้งครับ ในเมื่อตอนนี้พี่นาน...มีของขวัญชิ้นใหญ่อยู่ในมือแล้ว” ปรรณกรเลื่อนสายตามองไปยังเด็กหนุ่มนักศึกษาชั้นปีเดียวกันแต่ต่างคณะ ซึ่งชื่อของเจ้าตัวถูกพูดถึงในวงกว้าง ด้วยเป็นทายาทนักธุรกิจใหญ่ ทั้งยังเป็นคนดังในโลกโซเชียลที่มียอดติดตามอินสตาแกรมหลักแสน

“น้องรหัสพี่นานหรอ” ธนินที่ยืนฟังบทสนทนาอยู่นานเอ่ยถาม หงุดหงิดไม่น้อยที่ถูกขัดจังหวะ แต่ก็ยังบ่นหน้ายิ้มตามนิสัยคนอัยศาสตร์ดีอย่างที่ใครหลายคนมักพูดกัน

“ไม่ใช่หรอ ก็บันเขาอยู่คณะอื่น เราสองคน...แค่คนเคยคุยกันนะ”

แม้คำตอบของนานฟ้าจะสร้างความแคลงใจให้ธนิน แต่ฝ่ายหลังก็ไม่คิดเอ่ยถาม เมื่อเห็นว่าคำตอบที่ได้รับน่าพอใจสำหรับตนอยู่ไม่น้อย อีกทั้งใบหน้าเฟือดีสีของคนตัวเล็กก็บอกชัดว่าคงผิดหวังอยู่มากทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นก็ยินดีที่ได้รู้จักนะ” ธนินยื่นมือออกมาหมายจะ

ตกทายคนที่ยื่นมองน่านฟ้าหนึ่ง ทว่าประโยคต่อมาที่ปรณกรได้ยิน กลับทำให้ดวงตากลมโตเลื่อนมามองสบกับธนิอย่างช่วยไม่ได้ “เรานิน...เป็นแฟนพี่น่าน”

“คบกันมานานแล้วหรือ ไม่เห็นเคยได้ข่าว” น้ำเสียงที่เพียร ช่มความปวดร้าวเปล่งออกมาอย่างยากเย็น กระนั้นก็ยังพยายาม ยึดกลบเกลื่อนความรู้สึกที่กำลังตีรวนในอก

“สองอาทิตย์แล้วละ เห็นใจที่พี่น่านตามจีบเรามาตั้งเป็น เดือน”

คำถามมากมายที่อยากจะเอ่ยออกไปเพื่อทำลายความ คับข้องใจถูกกลืนลงคอทันที ปรณกรมองคนทั้งคู่ด้วยแววตาอ่าน ยาก คนหนึ่งกำลังยิ้มกว้างให้เขาราวกับต้องการให้แสดงความยินดี อีกคนกลับเป็นอหน้าหนึคล้ายเพิ่งรู้ว่าทำให้เขาเสียความรู้สึก มากแค่ไหน

สองสัปดาห์...คือระยะเวลาเดียวกับที่น่านฟ้าห่างเหินจาก เขา

หนึ่งเดือน...ที่ธนิบอกว่าถูกตามจีบ คือช่วงเดียวกับที่เขา อยู่ในสถานะคนคุยกับชายหนุ่มเข้าเดือนที่สี่พอดี ทั้งยังเป็นการคุย ในแบบที่น่านฟ้าต้องโทร. หาเขาทุกคืน มาเจอหน้ากันทุกวัน จูบ กันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน และนอนด้วยกัน...หลายต่อหลายครั้ง

มันเป็นสถานะที่คลุมเครือ ปรณกรกลับคิดว่าไม่ได้สำคัญ ไปกว่าการกระทำ ในเมื่อทุกวันพวกเขายังมีกันและกัน สถานะที่ว่า มานั้นก็คงไม่มีความหมาย

ทว่าวันนี้เขาเพิ่งรู้ว่าคิดผิด...

ปรณกรยิ้มเย้น มองภาพคู่รักที่เหมาะสมกันราวกับพระเจ้า

จับวางด้วยความโมโห เขาจะไม่คิดมากเกินไปหากน่านฟ้าบอกรางสี
ว่าเจอบนที่ถูกต้อง หวังจะใช้คำว่าแฟนด้วยกัน แน่แน่นอนว่าเขาต้อง
เสียใจอยู่แล้ว แต่มันก็ดีกว่าปล่อยให้เขาลอยแพค้างเติ่งอยู่กลางพื้น
น้ำเงี้ยวว่างเพื่อรอคอยให้ใครสักคนมาช่วยพากลับเข้าฝั่งอย่างไร
จุดหมาย

ไม่มีคำแก้ตัวหรือคำขอโทษจากร่างสูง ไม่มีแม้แต่คำพูดใด ๆ
เล็ดลอดจากริมฝีปากหยุกฮวยซึ่งเคยสัมผัสริมฝีปากเขา ทั้ง ๆ ที่
ปรารถนาคิดว่าพวกตนเข้ากันได้ดีในทุกเรื่อง จนคิดว่าสถานะ
ระหว่างกันพัฒนาไปอีกขั้นหนึ่งแล้ว แต่ในวันนี้ซึ่งตรงกับวันคล้าย
วันเกิดของน่านฟ้า เจ้าตัวกลับทำลายความตั้งใจและความรู้สึกของ
เขาจนขาดสะบั้นลงภายในพริบตาเดียว

ดับ!

เสียงกลองขนาดเล็กที่ปรารถนาหนีออกมาจากลิ้นชักโต๊ะ
เขียนหนังสือภายในห้องนอนหล่นลงพื้น ทำให้เขาหลุดออกจาก
ภวังค์ ดวงตากลมโตกวาดมองรอบกายคล้ายต้องการตอกย้ำจุดที่
ตัวเองยืนอยู่

ผนังห้องนอนขาวสะอาดตา เต็มขนาดหน้าต่างตั้งอยู่กลาง
ห้อง ตู้เสื้อผ้าและตู้ขนาดเล็กคุมโทนสีขาว รวมไปถึงโต๊ะเขียน
หนังสือตัวเก่าที่เขาใช้มาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมตรงหน้า ล้วนเป็นสิ่ง
บอกชัดว่าตนไม่ได้ยืนอยู่บนลานกว้างกลางมหาวิทยาลัยเหมือน
เมื่อหลายปีก่อนอีกต่อไปแล้ว เมื่อบัดนี้เวลาล่วงผ่านจนกระทั่งเรียน
จบและย้ายกลับมาช่วยงานที่บ้านในจังหวัดสมุทรสงครามได้ร่วมปี
ปรารถนาพรุลมหายใจออกมาเหมือนโล่งอกที่ไม่ต้องกลับไปเผชิญ

ความปวดร้าวเช่นนั้นอีก

ทว่ากล่องสีน้ำเงินเข้มที่ยังอยู่ในมือกลับเป็นสิ่งตอกย้ำว่าเขา
ยังไม่อาจลืมเหตุการณ์ในวันนั้น รวมถึงใครบางคนไปจากความทรง
จำได้ มือบางวางกล่องใบนั้นกลับสู่ลิ้นชักด้านในสุดของโต๊ะเหมือน
เดิม เสียตายเกินกว่าจะทิ้งมันลง ด้วยซื้อมาจากเงินก้อนใหญ่ที่เขา
ได้รับจากการทำงานพาร์ทไทม์ครั้งแรกในชีวิต ช่างเป็นเรื่องน่าขัน
ที่ช่วยวัยหนึ่งเขาต้นให้ความสำคัญแก่เรื่องความรักจนดูเหมือนคน
โง่งม แต่ถึงกระนั้นบรรณกรก็ขยาดเกินกว่าจะหยิบมันออกมาใช้
งานเอง

“ปิ่น...เจอไหมลูก” เสียงร้องถามจากผู้เป็นแม่ทำให้เขาหัน
กลับไปยังประตูห้องนอนที่เปิดค้างเอาไว้

“เจอแล้วครับแม่”

“เห็นหายมาตั้งนาน แม่ก็นึกว่าหาไม่เจอ”

“ของในลิ้นชักมันรก นี่ปิ่นก็ความหาตั้งนานกว่าจะเจอ”

“เห็นไหมล่ะ พอแม่บอกให้ปิ่นทำความสะอาดห้องที่ไรก็
ป้ายเปียงทุกที แม่จะทำให้ก็ไม่ยอมอีก”

บรรณกรยิ้มเอาใจเมื่อฟังคำบ่นของคนเป็นแม่ ยืนสมุดจด
เล่มเล็กที่สภาพค่อนข้างเย็นจากการใช้งานมาตั้งแต่วัยเด็กไปให้ใน
นั้นมีสูตรอาหารที่เขาเคยบันทึกเอาไว้ตอนที่ช่วยเป็นลูกมือในครัว
ให้ปู่กับพ่อ จึงเต็มไปด้วยคราบน้ำ คราบน้ำมัน และร่องรอยการ
ถูกใช้งานอย่างหนักหน่วง ทั้ง ๆ ที่คิดว่าคงไม่ได้เอามาเปิดอ่านใน
ตอนใด ทว่าวันหนึ่งเขาและมารดากลับมีเหตุให้ต้องนำความรู้ใน
การทำอาหารดั้งเดิมของครอบครัวออกมาใช้จนได้ เพราะเหตุนี้จึง
ทำให้เขาต้องรื้อข้าวของในลิ้นชักซึ่งเก็บของที่ไม่ค่อยได้ใช้ออกมา

กระทั่งได้เจอกล่องที่ตั้งเอาความทรงจำของเขาหวนกลับไปในอดีต
อีกครั้ง

ท้ายที่สุดเขาก็เลือกเก็บมันลงไป ปิดลิ้นชักทิ้งกล่องความ
ทรงจำในอดีตเอาไว้ที่เดิมของมัน อย่างที่เคยทำมาได้ตลอดระยะ
เวลากว่าสี่ปี...

CHAPTER 1

วิกฤติครั้งใหญ่

เวลาคล้อยเย็นที่ท้องฟ้าเริ่มทอแสงสีอ่อนในวันหยุด
สุดสัปดาห์ควรเป็นช่วงที่ร้านอาหารเรื่อนอิมรักซึ่งเปิดทำการมากกว่า
สี่สิบปีต้องแน่นขนัดไปด้วยกลุ่มลูกค้ามากหน้าหลายตา ด้วยถือว่
เป็นร้านอาหารชื่อดังติดท็อปของจังหวัด ทว่าพื้นที่กว้างขวางซึ่งมี
โต๊ะรับประทานอาหารกว่าสามสิบชุดกลับถูกจับจองเพียงสองโต๊ะ
เท่านั้น ทั้งๆ ที่ตั้งอยู่บนทำเลทองติดริมแม่น้ำแม่กลอง ไม่ไกล
ไม่ไกลจากตลาดน้ำอัมพวา

เศรษฐกิจไม่ดี...นั่นเป็นสิ่งแรกที่ปรรรณกร เจ้าของกิจการเรื่อน
อิมรัก ทั้งยังเป็นทายาทรุ่นที่สามซึ่งเป็นหลานของผู้บุกเบิกเคยคิด
เอาไว้ในตอนต้น ทว่าความจริงแล้วร้านอาหารแห่งนี้กำลังเผชิญ
กับวิกฤติใหญ่อยู่ต่างหาก

ดวงตากลมโตกวาดมองบรรยากาศรอบร้านที่เปิดไฟสีขาว
สลบส้มเพื่อขับไล่ความมืดมิดที่กำลังจะโรยตัวจากบริเวณหลัง
เคาน์เตอร์เก็บเงินซึ่งอยู่ด้านในสุดใกล้กับทางเดินเข้าครัว ปฏิเสธ

ไม่ได้เลยว่าสถานที่แห่งนี้ทรุดโทรมลงมาจากภาพในวันวานที่เขาเคยเห็นมาตั้งแต่จำความได้ กระนั้นที่ผ่านมากลูกค้าส่วนใหญ่ซึ่งเข้ามาใช้บริการก็เชื่อในรสมือมากกว่าจะได้ใจบรรยากาศ

แต่คงไม่ใช่สำหรับเวลานี้ที่แม้จะมีรีวิวกจากโพรมเตอร์มวยชื่อดังซึ่งเป็นญาติผู้พี่ของเขา ยังไม่อาจจุดให้ยอดขายของทางร้านกระเตื้องขึ้นมาได้ เมื่อถูกรีวิวในทางลบกลบสิ่งดี ๆ ที่เคยทำมาไปจนหมด อย่างลูกค้าสองโต๊ะที่เข้ามารับประทานอาหารในวันนี้ก็ล้วนแล้วแต่เป็นขาประจำที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดี บ่งบอกชัดว่าลูกค้ากลุ่มใหม่ ๆ ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวล้วนไปใช้บริการร้านอื่นกันหมดแล้ว

นับตั้งแต่สูญเสียบิดาไปอย่างกะทันหันด้วยโรคหลอดเลือดสมองตอนที่บรรณกรเรียนอยู่มหาวิทยาลัยชั้นปีสาม เขาก็ตั้งมั่นว่าจะกลับมาสานต่อกิจการครอบครัวทันทีเมื่อเรียนจบ และนั่นก็ล่วงผ่านจากวันที่เขาสำเร็จการศึกษามาได้ร่วมปี แต่ดูเหมือนกิจการที่เขาอยากจะทำพาจนเจริญก้าวหน้าได้มากกว่ารุ่นปู่ รุ่นพ่อ คล้ายสื่อแว่วว่าต้องปิดกิจการขึ้นมาแทน เนื่องจากพักหลังมานี้มีคนรีวิวร้านในทางลบเป็นส่วนใหญ่ ทั้งเรื่องรสชาติ ความสะอาด และสภาพแวดล้อมของร้าน ที่ตอนนี้ร้านคู่แข่งซึ่งเปิดใหม่มีภาษีดีกว่า

บรรณกรแน่ใจว่าเขาไม่เคยละเลยในส่วนสำคัญที่ปู่กับพ่อเพียรสอนมาตั้งแต่จำความได้ รสมือของพ่อครัวแม่ครัวในเวลานี้ก็ล้วนเป็นกลุ่มเดิม ๆ ที่เคยช่วยงานกันมาตั้งแต่ตอนที่พ่อเขายังอยู่ ทว่าเมื่อตรองให้ดีแล้ว บรรณกรก็คิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมันค่อย ๆ แทรกซึมเข้ามาในเรือนอัมรักมากขึ้นเรื่อย ๆ กว่าที่คนในจะรู้ตัวปัญหาที่ว่าก็พอกพูนจนไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรแล้ว

ลูกค้าโต๊ะหนึ่งทำสัญญาณมือเรียกให้เขาเข้าไปเก็บเงินหลังกินเสร็จ ปรรณกรปล่อยวางความคิดแล้วแยมรอยยิ้มสดใสขึ้นมาประดับใบหน้ายามเดินไปทักทายลูกค้าประจำ พร้อม ๆ กับรับคำชื่นชมในรสชาติอาหารที่คนคุ้นเคยต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน แต่เรื่องรสชาตินี้หากว่าไปแล้วก็พูดยาก ร้อยคนร้อยปาก จะให้ทั้งหมดบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าอร่อยดูจะไม่ใช่ว่าเรื่อง ปรรณกรจึงได้แต่อ่านรีวิวลแล้วปิดตกรื่องเหล่านั้นไป แม้มันจะทำให้ยอดขายของทางร้านลดลงอย่างชวบชาบก็ตาม เพราะอย่างไรเขาก็ไม่อาจตามใจทุกคนได้อยู่แล้ว ขอเพียงแค่รักษามาตรฐานของเรื่อนอิมรักเอาไวให้ได้ก็พอ

เมื่อลูกค้ากลุ่มนั้นกลับไป ปรรณกรก็เดินกลับมาที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์อีกครั้ง เป็นจังหวะเดียวกันกับפקกาดหนึ่งในพนักงานเก่าแก่ของร้านเพิ่งวางสายจากคนที่โทร. เข้ามาพอดี ด้วยสีหน้าเหมือนเอือมระอาอะไรสักอย่าง ทำให้ปรรณกรเดาได้ว่าปลายสายติดต่อกันมาด้วยเหตุใด

“โทร. มาถามว่าเราสนใจจะขายที่ใหม่...เหมือนเดิม” ลีนคำบอกพร้อมกบปากของคนที่พูดที่บิดคว่าด้วยความไม่พอใจ ทำให้ปรรณกรยิ้มอ่อนด้วยความเห็นใจ “พี่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพักหลังมานี้ถึงมีคนสนใจที่ของร้านเราเหลือเกิน นับดูน่าจะร่วมสิบลายแล้วมั้ง”

“ที่ดินผืนใหญ่ติดริมน้ำแม่กลองก็มีไม่กี่ที่ แล้วร้านเรายังได้ทำเลใกล้ตลาดน้ำ เป็นเส้นทางผ่านของเรือชมหนึ่งห้อยด้วยอีก คนที่พอมีกำลังซื้อเห็นเข้าคงอยากได้ชิ้นมาละมั้ง”

“น้องปันไมโกรธหรือที่มีคนติดต่อเข้ามาเพราะเห็นว่าร้าน

เรา...”

“ใกล้จะเจ๊ง” พรรณกรยิ้มพลางโคลงศีรษะ เมื่อเห็นผักกาด
พุดแล้วเรียบไปเฉยๆ รวากับกลิ่นถ้อยคำที่เว้นไว้ลงคอเพราะกลัว
ว่าเขาจะรู้สึกไม่ดี

“พี่อุตส่าห์ไม่พุด”

“มันคือความจริงนี่ครับ ถึงพี่กาดไม่พุด คนอื่นก็พุดกันทั่ว
อยู่ดี”

“เพราะรีวิวแย่ๆ พวกนั้นแหละๆ ที่ทำให้ร้านเราไม่มีลูกค้าแบบ
นี้”

“จะไปโทษเรื่องนั้นอย่างเดี๋ยวก็น่าแปลก ปันว่าเดี๋ยวนี้อลูกค้ามีตัว
เลือกมากขึ้น หลายๆ คนคงเลือกร้านที่บรรยากาศดี มีการตกแต่ง
แบบนี้รักกันสมัยกว่านี้”

“หรือว่าเราควรรีโนเวटर้านกันดีคะ”

“จะรีโนเวटर้านก็ต้องใช้เงิน แล้วถึงทำขึ้นมาจริง ๆ ก็ต้องคิด
อีกว่าระหว่างนั้นคนงานในร้านจะเอาอะไรกิน เพราะปันไม่มีปัญญา
จ่ายเงินเดือนเพื่อซื้อตัวใครไว้นานขนาดนั้นหรอกครับ”

ผักกาดมองเจ้านายอย่างอับจนคำพูด เธอเป็นลูกน้องของ
เรือนอ้มรักมาตั้งแต่รุ่นปู่ของพรรณกรก็จริง ทว่าคนตัวเล็กที่อายุน้อยกว่าหลายปีตรงหน้าก็มองตนเหมือนคนในครอบครัว ด้วยปู่
ของพรรณกรรับเธอและน้องชายมาดูแลตั้งแต่ยังเด็กหลังสูญเสีย
พ่อแม่ ดังนั้นการที่เรือนอ้มรักเจอวิกฤติเช่นนี้ เธอจึงอดเป็นห่วงไม่
ได้ รู้ดีว่าภายใต้ใบหน้ายิ้มแย้มของพรรณกรนี้แท้จริงแล้วกำลังแบกรับปัญหาเอาไว้มากแค่ไหน

“แต่พี่กาดไม่ต้องเป็นห่วง ปันกำลังหาทางทำให้เรือนอ้มรัก

กลับมาซื้อเสียงให้ได้”

“ยังไงคะ”

“บ๊านว่าจะปรับปรุงรายการอาหารของร้านเราใหม่ ถ้าขายแบบนี้ไปเรื่อย ๆ เราคงสู้ร้านอื่นที่มีรายการอาหารคล้ายกันไม่ได้”

“หมายถึงสูตรเก่าแก่ที่ปู่เคยสอนน้องบ๊านนะเหรอ”

“ครับ แล้วก็อาจจะเพิ่มของหวานสักสองสามอย่าง”

ปรรณกรตอบได้เพียงเท่านั้นก็มีชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ผักกาดจึงผลະตั่วออกไปต้อนรับเพราะคิดว่าเป็นลูกค้า ทว่าเพียงไม่นานก็เดินหน้ามุกกลับมา ในขณะที่ชายคนนั้นนั่งลงที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากลูกค้าที่ยังเหลืออีกกลุ่มพอสมควร

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ลูกค้าพูดจาไม่ดีเหรอ” เป็นปกติสำหรับคนทำงานบริการที่จะเจอลูกค้าหลายประเภท เขาจึงคิดว่าอีกฝ่ายคงเจอปัญหาเดิม ๆ แต่ผักกาดกลับส่ายหน้า

“ไม่ใช่ลูกค้าหรอกค่ะ เป็นคนที่ต้องการมาติดต่อซื้อที่ดินผืนนี้ต่างหาก”

ผักกาดตอบด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ ขยับตัวให้ปรรณกรมองผู้มาใหม่ได้ถนัด ด้วยที่ผ่านมามีคนเข้ามาติดต่อเช่นนี้ล้นว่นแต่เป็นนายหน้าที่ดิน ไม่มีใครมาในเสื้อสูทเหมือนคนทำงานบริษัทใหญ่โต หรือดูเหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากงานเลี้ยงอะไรสักอย่างเช่นนี้มาก่อน

“พี่ปฏิเสธไปแล้ว แต่เขาอยากจะทำกับเจ้าของที่ดินนี้โดยตรง”

“พี่กาดไปดูแลลูกค้าเถอะครับ เดี่ยวทางนี้บ๊านจัดการเอง”

“แต่ว่า...”

“ให้ลูกค้ารอนานไม่ตื่นครับ”

ปรณกรเห็นว่าลูกค้ากำลังเรียกเช็คบิลอยู่จึงดันหลังคนอายุมากกว่าให้ออกเดิน ส่วนตัวเองมุ่งหน้าไปยังชายวัยกลางคนที่นั่งหลังตรงราวกับฝึกการวางตัวมาอย่างดี

ทันทีที่เขาเดินไปถึงโต๊ะ ชายดังกล่าวก็ลุกขึ้นแล้วยื่นนามบัตรให้ ก่อนผายมือให้หนึ่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเจ้าตัว ราวกับสถานที่แห่งนี้เป็นบ้านตัวเอง

“ผมเป็นเลขาฯ ของผู้บริหารคาซ่ากรุ๊ป เคยติดต่อเข้ามาถามเรื่องที่ดินผืนนี้เมื่อสองวันก่อน” ลีนเสียงเรียบเรียงของคนมาดเนียบที่ดูเหมือนอาจารย์ฝ่ายปกครองมากกว่าเลขานุการ ปรณกรก็ก้มมองนามบัตรในมือ

“คุณ...วศิน” เขาเงยหน้าเอ่ยชื่อบนนามบัตร ก่อนเจ้าของชื่อจะพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการตอบรับ “ผู้บริหารที่คุณว่า หมายถึงคนที่เพิ่งซื้อบ้านเรือนไทยหลังข้าง ๆ ไปนะหรือครับ”

เมื่อเดือนก่อนชาวบ้านในละแวกนี้พูดกันหนาหูว่าบ้านเรือนไทยซึ่งอยู่ติดกับเรือนอิมรักมีนายทุนเงินหนาเข้ามาซื้อไปในราคาหลายสิบล้าน ด้วยนอกเหนือจากตัวบ้านที่ยังคงสภาพดีแล้วยังบวกรวมที่ดินอีกหลายไร่ที่ตั้งอยู่บนทำเลทองใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัด ปรณกรรับฟังเรื่องเหล่านี้ผ่านทางคำบอกเล่าของพนักงานในร้าน ซึ่งก็ไม่ได้คิดว่าเกี่ยวข้องกับตัวเองแต่อย่างใด ทว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนนี้ก็กลับมีข่าวอึ่กระลอกจากเจ้าของใหม่เป็นนักธุรกิจที่คิดจะพัฒนาพื้นที่นั้นให้เป็นรีสอร์ทหรู จากนั้นไม่นานเขาก็ได้รับการติดต่อขอซื้อที่ดินจากเลขานุการของเจ้าตัว กระทั่งได้พบหน้ากันจ้ง ๆ เอาตอนนี่เอง

“คาซ่ากรุปเป็นบริษัทที่กำลังดูแลโพรเจกต์รีสอร์ทริมน้ำ อัมพวา ในเรื่องชื่อเสียงอาจจะถือเป็นน้องใหม่ในวงการก็จริง แต่ประสบการณ์ถือว่าไม่เป็นรองใครแน่นอน” วศินพูดถึงบริษัทของตัวเองด้วยท่าทางภาคภูมิใจ คนมองกลับไม่สนใจว่าบริษัทดังกล่าวจะใหญ่โตแค่ไหน หรือมีประสบการณ์มากอย่างไรเลยสักนิด

“ผมไม่ได้กังวลเรื่องชื่อเสียงอะไรหรอกครับ ติดก็แค่ว่า...ผมไม่มีความคิดจะขายที่ดินนี้”

“ผมอยากลองเสนอราคาดูก่อน เผื่อว่าคุณพอใจขึ้นมา การซื้อขายของเราก็น่าจะเป็นไปได้ไม่ยาก” ดูเหมือนวศินจะมั่นใจมากกว่าหากตนเสนอราคาออกไป อีกฝ่ายจะต้องเปลี่ยนความคิดอย่างแน่นอน

“ไม่มีราคาไหนที่ผมสนใจขายทั้งนั้น ผมว่าคุณมาเสียเวลาเปล่า”

“สามสิบล้าน”

คนพูดคงปรารถนาให้ปรรถรตาโตหรือรีบตลกปากรับคำทันที แต่สิ่งที่คนตัวเล็กแสดงออกกลับเป็นเพียงท่าทีนิ่งเฉย ออกจะดูเบื่อหน่ายเสียมากกว่า จนคนเป็นเลขาฯ ถึงกับทำหน้าที่งน

“คุณไม่สนใจหรือ”

“ไม่ครับ”

“แต่ผมว่าคุณควรคิดให้ดีก่อนตอบ เงินก้อนโต กับกิจการที่ใกล้เจ๊ง ถ้าเป็นผม...คงไม่คิดปฏิเสธ”

“ใกล้เจ๊ง?” ปรรถรทวนคำพลางยิ้มหยัน แม้จะเป็นความจริงที่ตัวเขาเองกล้าเอ่ยปากออกมาในยามพูดคุยกับพนักงานคนสนิท ทว่าก็ไม่ได้ใจกว้างพอจะรับฟังคำวิจารณ์ในเรื่องนี้ด้วยรอยยิ้ม

หรือความนิ่งสงบเหมือนเดิมได้อีก “ใกล้เจ๊ง...ไม่ได้แปลว่าเจ๊งแล้วนี่ครับ”

บรรณกรลุกพรืดขึ้นยืนเต็มความสูงเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ เซนติเมตร ผายมือไปด้านนอกร้าน สายตามองยังคนที่นั่งงงหน้ามองเขาด้วยแววตาไม่เข้าใจ จนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินผืนนี้จำต้องถอนใจออกมา

“มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลยครับ”

“คุณไล่ผมเหวอ” วศิณลุกขึ้น เอ่ยถามอย่างไม่อยากจะเชื่อว่าคนหนุ่มอายุน้อยกว่าตนนั้นจะทำกิริยาเช่นนี้ได้

“ถ้าจะให้พูดตรง ๆ ก็...ใช่ครับ” บรรณกรอดดมองตอบ “อ้อ...แล้วก็ช่วยบอกเจ้านายคุณด้วยว่าเลิกให้ลูกน้องมารยาทแย่มาติดต่อขอซื้อที่ดินผืนนี้สักที เพราะต่อให้เสนอราคาที่สูงกว่าเดิมอีกก็เท่า ผมก็ไม่คิดจะขาย”

“แต่ยังไงเจ้านายผมก็ต้องซื้อที่ดินผืนนี้ให้ได้”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมจำเป็นต้องรู้นี้ครับ” คนตัวเล็กไหวไหล่ แล้วขยับมือข้างเดิมที่ผายออก เหมือนต้องการย้ำเตือนความต้องการของตัวเองให้อีกฝ่ายรู้ “หวังว่าเราจะไม่ต้องเจอกันอีกนะครับคุณเลขาฯ”

“ถึงไม่ใช่ผม เจ้านายก็ต้องส่งคนอื่นมาเจรจากับคุณอีกอยู่ดี”

“ยืนยันคำเดิมครับ ว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมจำเป็นต้องรู้เลยสักนิดเดียว”

บรรณกรยิ้มกว้าง น่าจะเป็นรอยยิ้มที่กว้างที่สุดในรอบหลายวันนี้ ทว่ามันกลับไม่ได้เจือความยินดีหรือพอใจเลยสักนิด เหมือนพร้อมจะประหัตประหารคนตรงหน้าหากยังไม่ยอมขยับเท้าออกไป

จากเรือนอ้อมรักแห่งนี้มากกว่า

แผ่นหลังที่เคยตั้งตรงของเลขานุการวัยกลางคนพลันลู่ลงอย่างน่าเห็นใจในสายตาของคนมอง ปราณกรดึงสายตาดลับเข้ามาในร้านเพื่อไม่ให้ตัวเองใจอ่อนตามนิสัยที่มักจะเบือนอยู่เสมอ ก่อนจะถอนใจหนัก ๆ อ่อนใจกับเหตุการณ์เช่นนี้ที่ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

“พี่ไม่คิดว่าเขาจะตีราคาให้เราขนาดนี้” ผักกาดที่เดินเข้ามาสมทบบอกด้วยน้ำเสียงแปลกใจ เมื่อครูว์เธอได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ชัดเจน กระนั้นสีหน้าก็ไม่ได้บ่งบอกถึงความยินดีเลยสักนิด ด้วยเธอเองก็รักร้านอาหารนี้ไม่แพ้กัน

“จากที่ได้ข่าวว่าเขาจะทำรีสอร์ท คงวางโพรเจกต์เอาไว้ใหญ่โต ที่ดินที่ซื้อไปคงไม่พอ เลยต้องกว้านซื้อบริเวณรอบข้างไปด้วย”

“พี่ได้ยินว่าเขาไปติดต่อที่ของยายเฟื่องด้วยนะคะ ทางนั้นก็ดูมีแว่วว่าจะขายอยู่เหมือนกัน” ผักกาดเอ่ยไปถึงเจ้าของที่ดินติดบ้านเรือนไทยอีกฝั่ง

ข่าวนี้ไม่ได้สร้างความแปลกใจให้ปรณกรแต่อย่างใด ด้วยเดาเอาไว้ตั้งแต่ก่อนหน้าแล้วว่ายายเฟื่องคงโดนติดต่อไปเช่นกัน เพียงแต่ที่ดินผืนนั้นเมื่อเทียบกับของเขาแล้วเล็กกว่า ไม่ได้มีทัศนียภาพเห็นโค้งน้ำในมุกกว้างเท่าส่วนที่เขาถือครองในขณะนั้นว่าไปแล้วเรือนอ้อมรักก็เคยเป็นร้านอาหารเจ้าดังประจำจังหวัดที่เคยขึ้นชื่อทั้งด้านรสชาติและบรรยากาศมาก่อนจริง ๆ นั่นละ

“พี่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพักนี้ถึงมีคนอยากได้ที่ตรงนี้นักจัง”

“คนทุนหนาก็คงมีแผนจะทำกำไรอยู่ละมังครับ เพราะเท่าที่เห็นติดต่อเข้ามามีแต่พวกกระเป๋านักทั้งนั้น ไม่คิดสร้างกิจการก็

คิดเอาไว้ที่บ้านพัก เพราะเห็นว่าจังหวัดเราอยู่ไม่ไกลกรุงเทพฯ
มาก”

“แต่ดูท่ารีสอร์ทข้าง ๆ เราน่าจะไม่ยอมถอดใจง่าย ๆ นะคะ
ฟังจากที่คนเมื่อกี้พูดแล้ว พี่ว่าอีกไม่นานเขาต้องส่งคนใหม่มาเจรจา
อีกแน่”

“ก็ปล่อยให้เขาทำไปครั้น ในเมื่อเราไม่คิดจะขายซะอย่าง เขา
ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว”

ผักกาดมองเสี้ยวหน้าคนพูดที่ทิ้งสายตาไปยังเง้าแม่กลอง
ด้วยความไม่สบายใจ เธอเองก็หวังว่าคนเหล่านั้นจะทำได้แค่อายาก
ไม่คิดทำอะไรที่จะส่งผลให้เรือนอิมรักแห่งนี้เดือดร้อนลำบากไป
มากกว่าที่เป็นอยู่ เพราะนับตั้งแต่สูญเสียหัวเรือใหญ่ เรือน้อยลำนี้
ก็แว้งคว้างท่ามกลางพายุ จนน่ากลัวว่าจะอัปปางลงในอีกไม่นาน

เสียงเคาะประตูปังปังดังขึ้น ก่อนนาฬิกาปลุกที่ปรกณกร
ตั้งไว้ในตอนหกโมงเช้าจะส่งเสียงก้อง เรียกให้ร่างเล็กที่นอนคู้ตัว
อยู่บนเตียงหลังใหญ่ถึงกับสะดุ้งเฮือก เบิกตาโพล่งด้วยความ
ตระหนก รุดลงจากเตียงมาเปิดประตูให้คนที่เคาะเรียกในเวลาที
นาฬิกาเรือนใหญ่บนผนังเพิ่งล่องผ่านตีห้ามาได้ไม่ถึงสิบนาที

“มีอะไรพี่เม้า” ปรกณกรถามหลังเพิ่งสายตามองไปหน้า
เครื่องเคียดของชายหนุ่มผิวเข้มซึ่งเห็นหน้ากันมาตั้งแต่เด็ก ด้วย
ข้าวเม้าเป็นน้องชายแท้ ๆ ของผักกาด จึงทำให้ทั้งสามเหมือน
เติบโตมาด้วยกัน

“มีขโมยขึ้นร้าน!”

“ว่าไงนะ!” ปรกณกรทวนคำเหมือนไม่อยากจะเชื่อ อาการกึ่ง

หลับกึ่งตื่นเมื่อครู่ล่มลายหายไป

“ป็นลงไปดูเองเถอะ”

พรรณกรพยักหน้า เดินนำข้าวเม่าไปทันที โดยปกติแล้ว ข้าวเม่าและผักกาดซึ่งอาศัยอยู่ที่บ้านพักคนงานในรั้วเดียวกันจะตื่นประมาณตีห้าเป็นประจำ เนื่องจากทั้งคู่เป็นคนคอยดูแลความเรียบร้อยของเรือนอ้อมรัก รวมถึงจัดการเรื่องจ่ายตลาดที่ต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ข้าวเม่าจะเป็นคนแรกที่เข้าไปยังส่วนร้านอาหารจนรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ก่อน

ทว่า...มันไม่ควรจะเกิดขึ้นกับกิจการที่จวนจะเจ๊งเช่นนี้ไม่ใช่หรือ

อย่างไรก็ตามภาพตรงหน้าที่พรรณกรได้เห็นตอนเดินมาถึง ส่วนต้อนรับลูกค้าของเรือนอ้อมรัก บริเวณที่ควรจะต้องมีโต๊ะเก้าอี้ตั้งเรียงรายเป็นระเบียบ เวลานี้กลับลัมระเนระนาด ขาโต๊ะและเก้าอี้หลายตัวพังหักจนเกรงว่าไม่น่าจะซ่อมนำกลับมาใช้ได้อีก หัวใจคนมองกระตุกดูบ มือบางที่ทั้งอยู่ข้างลำตัวกำแน่น สติสัมปชัญญะที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมเรียกให้เขาเดินตรงไปยังส่วนครัวหวังสำรวจความเสียหาย และเมื่อพบข้าวของที่กระจัดกระจายเกลื่อนพื้นราวกับถูกพายุลูกใหญ่พัดกระหน่ำก็ทำให้คนตัวเล็กสับสนคำหยาบออกมาอย่างหัวเสีย

ดวงตากลมโตกวาดมองไปโดยรอบ อย่างที่แต่วันนี้จะเปิดร้านไม่ได้เลย สัปดาห์หน้า หรือเดือนหน้าเขาจะสามารถกอบกู้ทุกสิ่งที่พังทลายกลับมาได้หรือเปล่านั้นก็ยังไม่ยากจะคาดเดา พรรณกรไม่โทษพนักงานในร้านหรือใครก็ตามที่ไม่ดูแลร้านให้ดี เนื่องจากเมื่อคืนนี้ฝนตกลงมาอย่างหนัก ชนิดที่ตัวเขาเองยังนอนฟังสายฝน

ตกกระทบหลังคาอยู่ค่อนข้างคั่นกว่าจะข่มตาหลับลง นับประสาอะไรกับการที่ร้านถูกทำลายข้าวของขนาดนี้แล้วจะมีใครทันได้ยินหรือสังเกตเห็น

“ปิ่นจะโทร. แจ้งตำรวจก่อน ระหว่างนี้รีบกวณพีเฝ้าไปแจ้งข่าวกับแม่แล้วก็พนักงานทุกคนด้วย เพราะยังไงถ้าตำรวจมาถึง คงต้องขอสอบปากคำทุกคนในที่นี้เหมือนกันหมด”

“โอเค” ข้าวเฝ้ารับคำแต่กลับยังไม่เดินจากไป

“มีอะไรอีกหรือเปล่าครับ”

“พี่ว่า...มันดูไม่เหมือนขโมย จากที่เมื่อกี้เราเดินสำรวจ ปิ่นก็เห็นว่าลิ้นชักตรงแคชเชียร์ไม่ได้ถูกมัดแะ จริงอยู่ว่าเราไม่ได้เก็บเงินสดเอาไว้ในนั้น แต่ถ้ามองในมุมขโมยแล้ว มันน่าจะพยายามหาของมีค่า ไม่ใช่มาทำลายข้าวของแบบนี้ไม่ใช่หรอ”

“ปิ่นก็ว่ามันน่าจะมีจุดประสงค์อื่น”

“แล้วแบบนี้...”

“พี่เฝ้าไปทำตามที่ปิ่นบอกก่อน เรื่องอื่นไว้รอทางตำรวจเข้ามาตรวจสอบอีกที” ประณกรบอกด้วยสีหน้าจริงจัง ทำเอาข้าวเฝ้าไม่กล้าถามอะไรอีก

คล้ายหลังข้าวเฝ้าได้ไม่นาน ประณกรก็ใช้โทรศัพท์ของร้านที่ยังใช้การได้โทร. แจ้งเหตุกับสายด่วนทันที เมื่อวางสายแล้วก็พึงสะโพกกับขอบเบาะเบี่ยงใกล้ ๆ ด้วยความอ่อนล้า แม้จะมีสติพอจัดการกับเหตุการณ์ไม่คาดคิดที่เกิดขึ้น แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแท้จริงแล้วตัวเขาเองไม่ได้เข้มแข็ง พร้อมจะรับมือกับเรื่องราวหลายหลากได้ขนาดนี้

แน่นอนว่าเขาคิดไม่ต่างจากข้าวเฝ้า แต่ยังไม่อยากสรุปอะไร

ในตอนที่มีข้อมูลไม่แน่ชัด ทว่าถึงจะเป็นเช่นนั้น ความคิดบางอย่าง กลับผุดวาบขึ้นมา ด้วยถ้าขโมยไม่ได้ปรารถนาของมีค่า ก็คงต้องการแค่...ให้ร้านของเขาเจ๊งขึ้นมาจริง ๆ ลักที

เพียงเท่านั้นใบหน้าของเลขานุการที่เข้ามาติดต่อขอซื้อที่ดิน ผืนนี้พร้อมถ้อยคำปราศรัยก็ไหลขึ้นมาในความคิดราวกับหนังฉายซ้ำ มีอบางที่วางกุมบนตักบีบแน่น หลายช่วงตอนนับตั้งแต่ก้าวเข้ามาดูแลร้านอาหารแห่งนี้ทันทีที่ที่เรียนจบ ปรารถนารอยางจะร้องให้กับบททดสอบที่ตาหน้าเข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อน ทว่าเมื่อก้าวขึ้นเป็นหัวเรือใหญ่ก็ไม่อาจทำตัวอ่อนแอให้ลูกเรือที่เหลือขวัญเสียเวลานี้จึงเพียงสุดลมหายใจเข้าลึก เก็บซ่อนสีหน้าเป็นกังวลเมื่อเห็นใบหน้าแตกตื่นของมารดาที่ตรงเข้ามาหาด้วยความห่วงใย โดยด้านหลังมีบรรดาพนักงานในร้านที่อยู่ด้วยกันมานานราวกับครอบครัวเดียวกันตามมาไม่ห่าง

ไม่นานตำรวจก็มาถึง ใช้เวลาพอสมควรในการเก็บหลักฐานต่าง ๆ รวมถึงสอบปากคำทุกคนในที่นี้ แน่นอนว่าไม่มีของมีค่าสูญหาย เพราะกระทั่งเงินที่อยู่ในกล่องทิปพนักงานก็ยังคงวางอยู่บนเคาน์เตอร์แคชเชียร์ราวกับของไร้ค่า แม้ทางตำรวจจะไม่อาจบอกได้ว่าผู้ไม่ประสงค์ดีทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร แต่ตอนนั้นปรารถนากลับแน่ใจว่าคงหนีไม่พ้นสิ่งที่เขาคิดอย่างแน่นอน

กว่าทุกอย่างจะแล้วเสร็จก็ล่วงเลยไปจนเข้าสู่ช่วงสายของวัน ปรารถนารั้งคงอยู่ในชุดนอนที่แม่ล้างหน้าแปรงฟันแล้วก็ยังไม่เรียกว่าเป็นสภาพที่ดีนัก ทว่าในตอนที่ทุกคนแยกย้ายกันไปพักผ่อน เพราะอย่างไรววันนี้รุ่งนี้ก็ยังไม้อาจเปิดร้านได้ เจ้าของร้านกลับเดินไปยังทิศทางตรงข้ามบ้านตัวเอง ท่ามกลางสายตาของหลายคนที

มองตามด้วยความสงสัย

“จะไปไหนลูก” นางกันยาเอ่ยถามบุตรชายที่เดินจำออกไป ครั้นหันหน้ากลับมาก็เห็นเพียงสีหน้าเรียบเฉยจนเดาไม่ได้ว่าบุตรชายคิดอะไรอยู่ คนเป็นแม่ใจหายไม่น้อยเมื่อคิดว่านานเท่าไรแล้วที่เธอไม่ได้เห็นรอยยิ้มสติโศกพาดผ่านใบหน้าเกลี้ยงเกลา

“ปันจะไปเอาเรื่องคนที่ทำให้ร้านเราเป็นแบบนี้” เป็นครั้งแรกในรอบกว่าสองปีหลังจากสูญเสียบิดา ที่ปรณกรบอกออกมาด้วยน้ำเสียงโมโห ดวงตากลมโตแข็งกร้าวขึ้นมาอย่างเอาเรื่อง

“แล้วปันรู้หรือว่าใครทำ”

“ปันคิดว่ารู้”

“คิด...แต่ไม่มีหลักฐาน” กันยาเอ่ยเตือนสติ น้อยครั้งนักที่จะได้เห็นอาการหงุดหงิดของบุตรชายคนเดียวเช่นนี้

“อย่างน้อยปันก็ไม่ยอมให้เราโดนกระทำอยู่ฝ่ายเดียว ปันจะหาหลักฐานมาเอาผิดคนทำให้ได้”

ปรณกรไม่ฟังคำค้าน เดินต่อไปยังจุดหมายปลายทางเดิมที่ตั้งใจ ทำเอาผู้เป็นแม่ต้องรีบเอ่ยปากให้พักภาคและข้าวเม่าตามไปช่วยปรามคนอารมณ์ร้อนแทนตัวเองที่วิ่งตามไม่ไหว

บ้านเรือนไทยหลังใหญ่ซึ่งตั้งอยู่บนผืนดินติดกันนี้ ปรณกรคุ้นเคยเป็นอย่างดี ด้วยช่วงวัยเด็กเขาสนิทสนมกับคุณปู่ผู้เป็นเจ้าของ จนสามารถเข้านอกออกในมานั่งเล่นได้ตลอด ทว่าเวลานี้แม้จะถูกเปลี่ยนมือไปยังนักธุรกิจหัวการค้า แต่ดูเหมือนเจ้าของคนใหม่จะยังไม่ได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรไปจากเดิม จะมีก็แต่คนกลุ่มหนึ่งที่เดินอยู่บริเวณโดยรอบคล้ายกำลังสำรวจพื้นที่เพื่อวางแผนการทำงาน แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ปรณกรสนใจ ชายวัยกลางคน

ท่าทางเหมือนครุฝ่ายปกครองที่ยืนกอดอกมองการมาถึงของเขา
อยู่ตรงศาลาริมน้ำนั่นต่างหากที่เรียกให้พี่เท้าของเขาเร่งขึ้นกว่าเดิม
อีกเท่าตัว จนคนที่มารดาสั่งให้เดินตามแทบสับขาไม่ทัน

“ตัดสินใจจะขายที่ดินแล้วหรือครับ” วศินถามเสียงหยัน คิด
ว่าคนตรงหน้าก็ไม่ต่างอะไรกับหลายคนที่มีมองเรื่องเงินทองและผล
ประโยชน์มาก่อนอะไรทั้งหมด

“เจ้านายคุณอยู่ไหน”

“มีธุระอะไรกับเจ้านายผม ถ้าคิดจะเรียกเงินเพิ่ม...แจ้งกับผม
ก่อนก็ได้” ท่าทีไฉฉิวของวศินทำเอาปรวณกรถึงกับกำหมัดแน่น
“แต่ผมบอกไว้ก่อนว่า...ร้านอาหารที่เพิ่งมีเหตุการณ์ทำลายข้าวของ
จากผู้ไม่ประสงค์ดีที่ยังหาตัวไม่ได้แบบนี้ คงจะเรียกเงินเพิ่มจากเดิม
ได้ไม่มากนัก”

“เฮอะ! ที่รู้ขนาดนี้...พวกคุณเป็นคนทำใช่ไหม” ปรวณกรแค้น
หัวเราะ ตั้งใจขยับเท้าเข้าไปใกล้อีกฝ่ายเล็กน้อย ติดก็แต่ฝึกกาดและ
ข้าวเฒ่าซึ่งเดินตามมาทันพอดีคิดว่าแขนเขาไว้เสียก่อน

“บริษัทผมไม่จำเป็นต้องทำอะไรไร้สาระแบบนั้น เราเป็นพวก
มีการศึกษา จึงเน้นที่การเจรจาเป็นหลัก”

“เจรจา? แบบที่พูดจาหมา ๆ กับคนที่ต้องการซื้อขายด้วยนะ
หรือ”

“คุณ!” เลขาอนุการวัยกลางคนถลึงตามองด้วยความตกใจ
“มากล่าวหากันแบบนี้ผมแจ้งจับได้นะ”

“เพื่อลืมนะ...เมื่อวานคุณเป็นคนข่มขู่ผมเองว่าจะทำทุกวิถี
ทางให้ผมยอมขายที่ดินให้ แบบนี้ผมไม่มีสิทธิ์สั่งสยพวกคุณก่อน
หรือหรือ”

น้ำเสียงเกรี้ยวกราดที่มาพร้อมท่าทีเอาเรื่องเรียกให้ใครหลายคนในที่นั่งมองมายังคนทั้งสี่ที่อยู่บริเวณศาลาริมน้ำเป็นจุดเดียวไม่เว้นแม้แต่ใครบางคนที่ปลีกตัวไปคุยงานอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่อีกมุมหนึ่ง

“ไปตามเจ้านายคุณมาเดี๋ยวนี้เลย!” บรรณกรตะโกนลั่นทำเอาวอดินหลับตาปี๋ ยังไม่ทันที่ฝ่ายใดจะได้พูดอะไรออกไป เสียงทู่มาจากผู้มาใหม่ก็ดังขึ้นด้านหลังบรรณกร

“มีธุระอะไรจะคุยกับผมงั้นหรือ”

เสียงที่ได้ยินทำเอาคนตัวเล็กยืนนิ่ง แขนสองข้างหลุดจากพันธนาการของฝักกาดและข้าวเม่าตั้งแต่เมื่อใดก็สุดรู้ สิ่งเดียวที่ตระหนักได้คืออัตรการเต้นของหัวใจที่ถี่รัวขึ้นจนไม่อาจควบคุมแต่มันไม่ได้เกิดจากความโกรธเหมือนช่วงก่อนหน้า กลับเป็นอาการที่ตัวเขาเองก็ไม่อาจหาคำตอบได้เช่นกัน มีอบางที่ทิ้งแนบลำตัวคล้ายจะขึ้นเหนือ เผลอชอบพินด้วยความประหม่า แทบไม่รู้ตัวเลยว่าบัดนี้มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่ยังไม่ได้หันกลับไปเผชิญหน้าผู้มาใหม่อย่างที่ควรเป็น

“ว่ายังไง...มีธุระอะไรกับผม”

เพราะไม่ชอบบรอะไรนาน ๆ และรำคาญการเอ่ยถามซ้ำ ๆ แต่กลับไม่ได้คำตอบ เจ้าของร่างสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรจึงเดินไปอยู่ในคลองสายตาคนที่เป็นต้นเสียงความวุ่นวายเมื่อครูนี้นั่น

ทว่าทันทีที่ดวงตาคมสบเข้ากับดวงตากลมโตที่เต็มไปด้วยแววตื้นตระหนก ใบหน้าเนียนใสที่แดงเรื่อเพราะไอแดดในยามสายชายหนุ่มก็ถึงกับนั่งค้างไปพักหนึ่ง ก่อนริมฝีปากของพวกเขาทั้งคู่

จะหลุดชื่อแต่ละฝ่ายออกมาเสียงแผ่วคล้ายคนละเมอ ราวกับ
เหตุการณ์ตรงหน้าอยู่ในห้วงฝันที่ยากจะเกิดขึ้นจริง

“ปิ่น...”

“พื่อน่าน...”

CHAPTER 2

เจ้าของรีสอร์ท

ตระกูลพฤกษาอภิรักษ์ทำกิจการด้านโรงแรมและที่พัก มาหลายรุ่น แม้ในเวลานี้จะได้ทายาทอย่างน่าานฟ้าและเหนือดินมา ช่วยงาน ทว่าประมุขใหญ่อย่างบุรีก็ยังไม่ยอมวางมือง่าย ๆ ด้วยคน เป็นพ่อปรารถนาจะสอนงานลูก ๆ ให้ได้ตามเป้าที่ตั้งไว้ เพราะลูก คนเล็กยังทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ดินน้อยก็ตรงที่คนโตวางตัวอยู่ในกรอบ เดินตามรอยคนเป็นพ่อชนิดก้าวต่อก้าวจนบุรีวางใจให้ดูแลบริษัท ลูกในเครือ

ดังนั้นนับตั้งแต่จบปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกาเมื่อสองปีก่อน น่าานฟ้าจึงเข้ามาช่วยงานในบริษัทของครอบครัวอย่างเต็มตัว ก่อนที่ล่าสุดจะเข้ามาจับโปรเจกต์รีสอร์ทหวังดึงกลุ่มลูกค้าที่รักการท่องเที่ยวแบบใกล้ชิดธรรมชาติและชุมชน ซึ่งเกินกว่าครึ่งล้วนเป็นชาวต่างชาติที่อยากมาท่องเที่ยว พักผ่อน และเรียนรู้วิถีชีวิตของคนในพื้นที่ไปพร้อม ๆ กัน

เขากลายเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงที่ใครหลายคนจับตามอง

ด้วยหากน่านฟ้าหุบจับงานใดก็ล้วนประสบความสำเร็จเสมอ กลายเป็นคนมีชื่อเสียงทั้งในหมู่แวดวงนักธุรกิจด้วยกัน รวมไปถึงแวดวงอื่น ด้วยพรไฟล์ที่เพียบพร้อม และใครต่างก็รู้ว่าข้างกายชายหนุ่มนี้ยังว่าง

ทว่าเพิ่งเริ่มงานใหม่ได้ไม่ทันไร ก็ดูเหมือนที่ดินที่เขาถือครองอยู่นี้ไม่เพียงพอกับแผนที่เตรียมไว้สำหรับโปรเจกต์นี้ น่านฟ้าจึงให้เลขานุการอย่างวศินติดต่อขอซื้อที่ดินรอบข้างเพื่อหวังขยายรีสอร์ทให้ครอบคลุมต่อสิ่งปลูกสร้างทั้งหลายที่วางแผน เมื่อวานนี้เขาก็ได้ติดต่อซื้อที่ดินด้านหนึ่งซึ่งติดกันถึงสามแปลงจากสามผู้ถือครองได้สำเร็จ ติดกันแต่ที่ดินอีกด้านเจ้าของไม่ยอมขาย ทั้งยังอยู่ในทำเลที่ดีมากกว่าเพราะดันมองเห็นโค้งน้ำพอดี โดยไม่เคยรู้มาก่อนว่าแท้จริงแล้วเจ้าของที่ดินผืนที่ว่า กลับเป็นคนที่เขาคุ้นเคยมาก่อนอย่างปรณกร

ภาพวันวานเมื่อหลายปีก่อนหวนกลับเข้ามาในหัวจิต เขาพบปรณกรครั้งแรกในโรงอาหารกลางของมหาวิทยาลัย จำได้ว่าตอนนั้นเป็นช่วงเปิดเทอมใหม่ๆ บรรดานักศึกษาหลายคนจะพากันแวะเวียนมาใช้บริการโรงอาหารในตอนกลางวันอย่างเนืองแน่น ทว่าคนที่สะกดสายตาเขาเอาไว้ได้ตั้งแต่วันแรกที่ได้เห็นรอยยิ้มกลับเป็นเด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาถูกระเบียบ ขณะบอกเล่าเรื่องราวบางอย่างกับกลุ่มเพื่อนอย่างออกรส เสียงหัวเราะใส่กันจนเขาได้ยินถนัดเมื่อนั่งถัดจากโต๊ะของเจ้าตัวเพียงแถวเดียว

“ไอ้หนุ่ม!” เสียงเรียกของเพื่อนทำให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์ น่านฟ้าไม่รู้ตัวเลยว่าตนวางสายตาไว้ที่ใบหน้าน่ารักของอีกคนนานแค่ไหนแล้ว กระทั่งเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเรียกชื่อเขาดัง ๆ ทั้งยังเคาะ

โตะตรงหน้าจาง้าวเขารัว ๆ

“มึงจะเรียกกุเสียดังทำไมนักหนา นั่งใกล้กันแค่นี้”

“กูเรียกมึงมาหลายรอบแล้วเหอะ แต่มึงมัวเหม่ออะไรอยู่ไม่รู้”
 สรัลเพื่อนสนิทบ่นอุบ ก่อนจะเลื่อนสายตาตามจุดที่เพื่อนมอง มุมปากของหนุ่มช่างเข้าประจำกลุ่มพลันขยับ “สนใจเหรือ”

“อย่าเสือกครับ”

“ตอบปิดแบบนี้แสดงว่าสนใจชั่ววี”

“เห็นว่าเป็นตัวท็อปของคณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม
 เลยนะ” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มที่มองตามสรัลหันกลับมาบอกข้อมูล
 ตามที่รู้มา

“ท็อปในแง่ไหน” สรัลเป็นคนถาม ซึ่งเรียกความพอใจแก่คน
 อยากรู้แต่กลับนั่งนิ่งอย่างน่านฟ้าไม่น้อย

“เรียนดี กิจกรรมเด่น เป็นที่รักของเพื่อนและอาจารย์ มึงว่า
 ท็อปไหมล่ะ”

“แล้วมึงไปเสือกรู้ได้ยังไง” สรัลยังคงถามต่อ

“เด็กที่กูคุย ๆ อยู่เป็นเพื่อนเขา แล้วก็เคยไปกินข้าวพร้อมกัน
 หนหนึ่งเลยได้คุยกันบ้าง”

“กินข้าว?” สรัลเลิกคิ้ว

“ไปกันทั้งกลุ่มน้องเขานั่นแหละ”

“แปลว่ามึงรู้จักน้อง?” คราวนี้เป็นน่านฟ้าที่ถามออกไป
 ทำเอาเพื่อนที่เหลือได้แต่มองหน้ากันแล้วยิ้มกริมอย่างรู้ทัน

“น้องชื่อบัน นอกจากข้อมูลที่ถูกเพิ่งบอกไป ดูเหมือนว่าตอน
 นี้ น้องน่าจะ... โสด”

“มึงใช้คำว่าน่าจะ?” น่านฟ้าขมวดคิ้วมอง

คนที่ต้องตอบคำถามกลับหัวเราะร่วนทีนาน ๆ ครั้งจะเห็น
ท่าที่เอาเรื่องจากน่านฟ้า

“มีคนจับน้องอยู่! ไม่รู้ว่าตอบตกลงคบใครไปหรือยัง”

“มึงจะเอาไงต่อ” สรลถามเพื่อนซึ่งเกือบสี่ปีที่เรียนมหา-
วิทยาลัยด้วยกันมายังไม่เคยเห็นมันสนใจใครชนิดแค่ได้เห็นหน้าไม่
ก็นาที่แบบนี้มาก่อน ไม่นับพวกที่มันคงไปนอนด้วย แล้วพอเสร็จ
กิจก็ต่างฝ่ายต่างแยกย้ายโดยไม่มีความรู้สึกพิศวาสอื่นใด ไม่แม้แต่
ยอมนอนเตียงเดียวกันถึงเข้าด้วยซ้ำ

“บอกแล้วว่าอย่าเสือก” น่านฟ้าถลึงตามองเพื่อน ก่อนจะถูก
ขึ้นทั้ง ๆ ที่ยังกินข้าวในงานไม่หมด

“นั่นมึงจะไปไหน”

“ไปทำให้น้องเขาไม่โสด”

“เฮีย...มึงเอาจริงดิ”

“ลองคุยดูก่อนก็ไม่เสียหายไม่ใช่หรือวะ”

“ถ้าคุยแล้วไม่ใช่อะไรที่คิดล่ะ”

“ก็แยกย้าย ยากอะไร”

น่านฟ้าในวันนั้นตัดสินใจเดินเข้าไปขอช่องทางติดต่อกับคน
ตัวเล็กตรง ๆ โดยไม่คิดให้เพื่อนช่วย ทว่าปรรณกรไม่คิดจะสานต่อ
ในทันที แต่ความจริงใจและความสม่เสมอที่ชายหนุ่มมีให้ก็ทำเอา
คนได้รับใจอ่อน ท้ายที่สุดกลับเป็นน่านฟ้าเองที่ทิ้งโอกาสและทิ้ง
ความรู้สึกของใครคนนั้นไว้กลางทาง ส่วนตัวเองเลือกเดินบนเส้น
ทางใหม่

เส้นทางที่...ไม่มีปรรณกรอีกต่อไป

แต่ก็เหมือนโชคชะตาเล่นตลก ทำให้ในวันนี้ น่านฟ้าต้องมา

ยืนอยู่ตรงหน้าคนที่ครั้งหนึ่งเคยทำลายความรู้สึกของอีกฝ่ายอย่าง
เลือดเย็นจนยับเยิน

ดวงตามมองเจ้าของร่างเล็กที่คล้ายจะยังไม่คลายความ
ตกใจเมื่อได้พบเจอเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว นัยน์ตากลมโตอันเป็น
เอกลักษณ์เบิกกว้าง ริมฝีปากบางชมพูเรื่อเม้มเข้าหากันเช่นทุกครั้ง
ที่เกิดอาการประหม่า จนเขาอยากจะทำเอื้อมมือไปบิบบักนุ่มนั้น
เบาๆ เพื่อให้คลายความกังวล ติดก็แต่ตอนนี้พวกเขา...ไม่ได้เป็น
อะไรกัน

“คุณน่าจะรู้จักเขาหรือครับ” เสียงวณิดังขึ้นทำลายความ
เงียบ และทำลายความคิดของทั้งคู่ที่ผลอยย้อนกลับไปสู่วันวานเมื่อ
หลายปีก่อน

“อ้อ เดี่ยวผมจัดการเรื่องนี้เอง คุณพาแขกไปนั่งรอที่ใต้ถุน
เรือนก่อนก็ได้” แน่นอนว่าแขกที่นั่นฟ้าพุดถึงไม่ได้เหมารวมถึง
บรรณกร เมื่อชายหนุ่มผายมือไปยังפקกาดและข้าวเฒ่าเท่านั้น

“แต่ว่า...” วณิดทำท่าจะค้าน เมื่อมองดูแล้วบรรณกรน่าจะ
มีฤทธิ์เดชพอตัว อาจจะทำให้เจ้านายเขาปวดหัวเหมือนอย่างที่ตน
เพิ่งเจอไปเมื่อครู่

“ผมหรือคุณเป็นเจ้านายกันแน่” น่านฟ้าเอ่ยเสียงเรียบ
ทำเอาคนเป็นลูกน้องจำต้องพยักหน้ารับและปฏิบัติตามแต่โดยดี

“พี่น่านไม่ได้ทำงานกับบริษัทของครอบครัวหรือ” บรรณกร
เอ่ยถามทันทีเมื่อคล้ายหลังคนทั้งสาม แต่แล้วก็ต้องรีบเม้มปาก
แน่นที่ผลอพุดกับอีกฝ่ายราวกับพวกตนยังสนิทสนมกันเหมือนเมื่อ
ก่อน

อากัปกริยาเหล่านั้นไม่พ้นไปจากสายตาของน่านฟ้าที่ยังคง

มองจับจ้องพรรณกรตั้งแต่ต้น ประกายพอใจฉายชัด แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น ก่อนนัยน์ตาคมจะมองตอบด้วยแววเรียบนิ่งเช่นเดิม

“บริษัทที่พี่ดูแลอยู่ เป็นบริษัทลูกในเครือของครอบครัวอีกที”

“อือ” พรรณกรพยักหน้ารับด้วยท่าที่ไว้ตัว

“ไปนั่งคุยกันก่อนดีไหม เห็นว่าป้ามีเรื่องอยากจะคุยกับพี่”
 น่านฟ้าผายมือเชิญชวนให้พรรณกรไปนั่งตรงศาลา พออีกฝ่ายนั่งลงอย่างว่าง่ายแล้วก็หย่อนกายลงนั่งข้าง ๆ โดยเว้นระยะห่างไม่เกินสามคืบ ทั้งที่ฝั่งตรงข้ามก็ยังมีที่นั่งอีกเหลือเฟือ ท่าทีที่เหมือนคนสนิทสนมกันนี้ทำเอาพรรณกรถึงกับมองค้อน

“เราไม่ได้สนิทกัน ไม่จำเป็นต้องนั่งใกล้ขนาดนี้ก็ได้อีกครับ”
 ว่าแล้วคนตัวเล็กก็ขยับตัวออกมาอีกหน่อย น่านฟ้าโคลงศีรษะเข้าใจอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ไม่คิดขยับตัวตามไปใกล้แต่อย่างใด

ท่าทีเช่นนี้กลับทำให้พรรณกรอดูขบไหวงั้นในอกไม่ได้ คล้ายเป็นการตอกย้ำว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

“ป้า...สบายดีใช่ไหม” น่านฟ้าทิ้งเวลาไปครู่ใหญ่เพื่อให้พรรณกรคลายความอึดอัดลง ก่อนเอ่ยคำถามที่ตัวเองยังมองว่าลึนคิด

“ก็ดีครับ ดีจนกระทั่งถึงตอนที่เลขาฯ ของพี่ติดต่อเข้ามาขอซื้อที่ดิน”

“แปลว่าป้าเป็นเจ้าของที่ดินเรือนอ้อมรัก?”

“ครับ”

พรรณกรมองตอบด้วยสีหน้ากึ่งผิดหวังกึ่งระอา ด้วยระยะ

เวลาที่เคยใกล้ชิดกันมาหลายเดือน เขาจำได้อย่างชัดเจนว่าเคยเล่าเรื่องราวของตัวเองและครอบครัวให้อีกฝ่ายฟัง แต่ดูเหมือนนานฟ้าจะจำอะไรเกี่ยวกับเขาไม่ได้สักอย่าง โชคดีแค่ไหนที่ยังจำชื่อเขาได้ ทว่าแวตาคุ่นเคยที่มองมาทำให้พรรณกรเดาความคิดของนานฟ้าได้ไม่ยากว่า คงต้องการพูดคุยในเรื่องที่เลขาฯ ทำได้ไม่สำเร็จ

“พีน่านเลิกคิดเรื่องที่ให้เลขาฯ มาติดต่อได้เลย เพราะมันไม่มีความคิดจะขายที่ดิน”

“พี่ได้ข่าวว่ากิจการร้านอาหารดูเหมือนจะ...มีปัญหา” นานฟ้าพยายามเลี่ยงคำ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็ยังทำให้สีหน้าคนฟังไม่สบายอารมณ์อยู่ดี

“พีน่านก็เลยทำให้มันมีปัญหามากกว่าเดิม?”

“หมายถึงเรื่องที่ร้านถูกคนเข้ามาทำลายข้าวของจนพังยับบะ เหรอ”

“ที่รู้เพราะพี่เป็นคนสั่ง?”

“บ่นคิดว่าพี่ทำอะไรแบบนั้นได้จริงๆ เหรอ” น้ำเสียงตัดพ้อและสีหน้าที่แสดงความผิดหวังของนานฟ้าทำให้พรรณกรชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนขยับกายนั่งหลังตรงพลางกอดอกเหมือนต้องการปกป้องตัวเองจากสิ่งที่เกรงว่าจะทำให้ใจอ่อน

“บ่นไม่รู้หรอก เพราะบ่นไม่ได้รู้จักพีน่านดีขนาดนั้น”

“แต่ตอนนั้นบ่นเป็นคนเดียวที่รู้จักพี่มากที่สุด”

“เหรอ...บ่นจำไม่ได้แล้ว”

นานฟ้ายิ้มอ่อนเมื่อเห็นท่าทีมึนตึ๋งของคู่สนทนา จึงเสียงพูดคุยเรื่องราวในอดีตแล้วเพียรอธิบายข้อข้องใจที่ทำให้คนตัวเล็กเข้าใจผิดไปไกลอีกครั้ง

“ถึงป็นจะคิดว่าพี่อาจเป็นคนทำ แต่ถ้ามองจริง ๆ แล้ว ป็นน่าจะรู้ว่าพี่คงไม่เอาชื่อเสียงของบริษัทเข้ามาเสี่ยงกับเรื่องแบบนี้หรอก”

“ก่อนหน้านี้อเลขาฯ ของพี่ไปติดต่อขอซื้อที่ดินป็น แล้วก็ยังพูดประมาณว่าจะทำทุกวิถีทางให้ป็นยอมขายที่ดินให้ได้”

“พี่ขอโทษแทนวดินด้วย บางครั้งเขาก็พูดจาไม่ค่อยเข้าท่า พี่เคยดึงเรื่องนี้ไปหลายครั้งแล้วเหมือนกัน แต่ที่พี่และใครต่อใครรู้เรื่องของเรื่อนอิมรัก เพราะคนละแวกนี้พูดกันให้แซ่ดตั้งแต่เช้า เลยเข้าหูพนักงานพี่ที่แวะเวียนไปซื้อของ จนมาถึงหูพี่นี่แหละ”

ท่าทีโอนอ่อนของน่านฟ้าและคำอธิบายที่ได้ฟังทำให้อารมณ์เดือด ๆ ของปรรณกรลดทอนลงกว่าครึ่ง แต่กระนั้นเรื่องราวในอดีตที่กลายเป็นปมขมวดแน่นอยู่ในใจก็ยังทำให้คนตัวเล็กไม่อาจมองร่างสูงในแง่ที่ดีกว่าเดิมไปได้

“เจียบแบบนี้ แสดงว่าเข้าใจแล้วใช่ไหม”

“อย่าให้เลขาฯ ของพี่มาอวดแวดให้ป็นชายที่อีก”

“แปลว่าไม่คิดเปลี่ยนใจ?”

“อะไรที่ป็นตัดสินใจแล้ว ป็นไม่เคยคิดจะเปลี่ยน”

เรื่องนั้นน่านฟ้าไม่รู้หรือว่าปรรณกรทำได้จริงอย่างที่พูดไหม เพราะหากจะว่าไปแล้วในตอนที่เขาเป็นฝ่าย ‘เท’ อีกฝ่ายลงกลางทางในขณะที่พวกเขาพัฒนาความสัมพันธ์ไปอีกระดับแล้ว เพียงแต่ไม่มีใครพูดอะไร และยังคงสถานะคนคุยเอาไว้ จากนั้นก็ดูเหมือนปรรณกรจะพยายามหนีหน้าเขาเรื่อยมา จนกระทั่งเขาเรียนจบ เดินทางไปศึกษาต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศแทบจะในทันที เขาจึงไม่มีทางรู้ว่าอีกฝ่ายมีชีวิตอย่างไรตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ทว่าสิ่งหนึ่งที่สัมผัสได้คือความห่างเหิน และแววตาหม่นไร้ซึ่งความสดใสเหมือนที่เขาเคยเห็นมาตลอดในช่วงที่รู้จักกัน

“อย่าลืมเตือนเลขาฯ ของพี่ด้วยแล้วกัน” ประณกรย้ำคำเมื่อเห็นว่าเจ้าของร่างสูงเอาแต่จ้องหน้าเขาโดยไม่ยอมรับปาก

“อ้อ ไว้พี่จะบอกวคินให้”

“ครับ” รับคำเรียบร้อยแล้วคนตัวเล็กก็ลุกขึ้นอย่างไม่คิดจะเสียเวลาเอ้อระเหยอยู่ที่นี้นานกว่านี้ แต่ยังไม่ทันที่ประณกรจะได้เดินจากไปอย่างที่ตั้งใจ เสียงท่มจากอีกคนก็ดังขึ้นเรียกเขาไว้

“แต่ถ้าไม่ได้ไปที่เรือนอิมรักด้วยเรื่องชื่อที่ดิน ปันก็ไม่มีปัญหาใช่ไหม”

“หมายความว่ายังไงครับ” ประณกรหันกลับมามองคนที่ลุกขึ้นยืนตามเขาตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบด้วยแววตาฉงน

“ก็...ถ้าพี่ไปในฐานะลูกค้า”

คำถามที่ส่งออกมาจากใบหน้าเรียบเฉยจนเดาความคิดไม่ออกนี้ทำให้ประณกรพลอยหุดหายไปพักหนึ่ง ก่อนสูดหายใจเข้าจนเต็มปอดแล้วบอกออกไปด้วยสีหน้าไม่ออกขัดถึงอารมณ์เช่นกัน

“เรือนอิมรักไม่มีนโยบายไล่ลูกค้า เพียงแต่ว่าตอนนี้ร้านของปันคงไม่สามารถเปิดให้บริการใครได้อีกนาน เพราะหากพี่น้องรู้ข่าว ก็คงจะรู้ว่าร้านเสียหายมากแค่ไหน”

“แล้วถ้าพี่จะขอผูกปิ่นโตล่ะ ให้ปันเอาอาหารมาส่งให้พี่ที่นี่แทน”

“ร้านอาหารแถวนี้มีเยอะแยะ พี่น่าจะลองไปเลือกดูเอาเองแล้วกัน”

“แปลว่าเป็นปฏิเสธ?”

“ครับ ให้การพบกันของเราในวันนี้เป็นแค่ความบังเอิญ อย่าให้มันเลยเถิดจนกลายเป็นความตั้งใจของใครสักคนเลย”

“โกรธพี่มากเลยเหรอ”

“หมายถึงเรื่องอะไรล่ะ”

“ป็นก็น่าจะรู้ว่าพี่พูดถึงเรื่องอะไร”

“ที่ถาม...เพราะป็นไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรที่ทำให้ป็นโกรธพี่นานต่างหาก”

“ไม่โกรธที่พี่ทิ้งป็นไปเฉย ๆ โดยที่ไม่ได้บอกหรืออธิบายอะไรเลยนะเหรอ”

ทั้ง ๆ ที่ปรพรรณกรพยายามเลี่ยงโดยการไม่พูดออกไปแล้ว แต่ดูเหมือนว่าน่าน้าจะไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ไปง่าย ๆ จึงได้แต่มองร่างสูงด้วยความไม่พอใจ โบหน้าเป็อนยิ้มของอีกคนกลับทำให้ปรพรรณกรนึกอยากจะเอื้อมมือไปทูปแขนเขา ๆ นั้นแรง ๆ สักที

“เรื่องโบราณล้านปีแบบนั้น ป็นลืมไปหมดแล้ว”

“แสดงว่าเราก็ยังเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันได้เหมือนเดิม”

‘เชื่อเขาเลย!’

ตอนนี้ปรพรรณกรเริ่มอยากจะยกมือข่วนหน้าคนพูดแทนแล้ว เขาไม่เคยคิดว่าในชีวิตนี้จะต้องโคจรมาพบคนที่เคยสร้างแผลใจเอาไว้จนกลายเป็นปมขมวดแน่นไม่ยอมคลายออกง่าย ๆ อีกครั้ง อีกฝ่ายยังกล้าพูดถึงเรื่องในอดีตด้วยใบหน้าชื่นมื่น ผิดกับเขาที่เพียรชมอารมณ์อันหลากหลายที่กำลังปะทุในอกเอาไว้ด้วยความยากเย็น

อย่างที่เคยมีคนบอกเอาไว้ว่า คนที่เจ็บซ้ำในความสัมพันธ์

ยอมเป็นคนที่ย้ำความรู้สึกมากกว่า ดูเหมือนวันนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว
ว่าที่ผ่านมานานฟ้า...ไม่ได้รู้สึกอะไรเลย

“พีดีใจนะ...ที่เราได้มาเจอกันอีก”

“ปีนกลับไม่รู้สึกลับแบบนั้น” ประณกรยิ้มกว้าง แต่รอยยิ้มนั้นก็
กลับส่งไปไม่ถึงดวงตา และคนที่ขึ้นขอบรอยยิ้มบนใบหน้าน่ารักนี้
มาตลอดย่อมดูออก

“แน่ใจหรือ”

“ไม่เคยแน่ใจอะไรเท่านี้มาก่อน”

นานฟ้ายิ้มบาง ๆ กับท่าทางกอดอกชิดใบหน้าร้อนขึ้นของคน
ตัวเล็ก ดูคล้ายเด็กที่พยายามจะทำตัวข่มผู้ใหญ่ ซึ่งเจ้าตัวคงไม่รู้ว่า
มันไม่ได้ดูน่ากลัวเลยสักนิด กลับกันยิ่งทำให้คนที่ยังคงอยู่ในชุด
นอนลายการ์ตูนตัวโคร่งดูน่ารักน่าหยิกยิ่งกว่าเดิม

“ถ้าไม่ได้รู้สึกอะไร ก็ไม่น่าปฏิเสธเรื่องที่พี่อยากผูกปิ่นโต
ด้วย”

“พีน่าน!” ประณกรยิ้มไปได้อย่างไรว่าตัวจริงของนานฟ้านั้น
แสนเจ้าเล่ห์ มีวิธีการพูดและไล่ต้อนเขาให้จนมุมได้ในระดับที่ตน
ไม่มีทางตามทัน

“คบใครอยู่หรือเปล่า”

“ถามทำไม”

“ก็ถ้ามี...พี่ไม่อยากทำให้ปีนกับแฟนผิดใจกัน เกิดเขารู้ว่าพี่
เคยเป็น...”

“จะมีหรือไม่มีก็ไม่ใช่ธุระกองการอะไรของพีน่านไม่ใช่หรือ”
ประณกรรีบแย้งออกมาก่อนที่นานฟ้าจะพูดถึงสถานะที่พวกเขาเคย
เป็นร่วมกัน

“จั้น...ไว้พี่แวะไปหาที่ร้านนะ เรื่องผูกปิ่นโต”

“ปิ่นบอกว่าไม่รับไง” เขาหันกลับมาบอกอีกครั้งอย่างเหลือ

อด

“แล้วเจอกันครับ”

“พี่นาน!”

“ดีใจที่ได้ยินปิ่นเรียกชื่อพี่อีกครั้งนะ”